

γροτικήν οίκιαν ἐν Βέιχοζ, καὶ στέλλει ἐκεῖ ἀνὰ πᾶν ἔτος τὸ χαρέμιόν του ;

— Πῶς τὸ γινώσκεις ;...

— Ἡ Γκιουλ-Χανούμ εἶναι ἐξαδέλφη τῆς Ἀζιθι-Χανούμ. τῆς μνηστῆς μου. καὶ γνωρίζω παρ' αὐτῆς τὰς συνθηαίας τοῦ χαρεμίου, αἵτινες βεβαίως δὲν μετεβλήθησαν ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν...

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πῶς ὑποπτεύει ὁ σουλτάνος ὅτι ὁ Σέιχ-ουλ-Ἰσλάμ στέλλει ἐκεῖ τὴν οικογένειάν του, ἥτις διαρκῶς μένει ἐν τῷ ἐν Βεσικτασίφ (Διπλοκιονίφ) μεγάρῳ αὐτῆς ; ἠρώτησεν ὁ Φαῖδ-Βέης.

— Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀγαπητέ μοι φίλε, γνωρίζεις ὅμως ὅτι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μάθῃ τις τὰς ἑξῆς τῶν χαρεμίων παρὰ τῶν εὐνούχων καὶ τῶν δούλων. Τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς μπαξίς εὐκόλως λύει τις τὰς μᾶλλον πεισματώδεις καὶ τὰς μᾶλλον ἐχέμυθους γλώσσας.

— Ὁρθῶς λέγεις. Ὁ σουλτάνος θὰ ὑπερτερῇ ἐμοῦ πάντοτε διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἰσχύος.

— Καὶ σὺ δέ, Φαῖδ, ἔχεις τὴν νεότητά καὶ τὴν ἐλευθερίαν, δύο ἀγαθὰ μυριάκις πολυτιμώτερα εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὁποίων ὁ Σουλτάνος δὲν ἤθελε διστάσει νὰ δώσῃ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα φθονεῖς...

— Οὕτω λοιπὸν φρονεῖς ὅτι δύναμαι νὰ ἐλπίζω ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ νέος ποιητής, μὲ τὴν ἀπραχμειωτον ἐκείνην πίστιν. ἦν ἔχουσιν οἱ ἐρωτευμένοι εἰς τοὺς αἰσίους οἰωνούς.

— Φίλε μου, δὲν βλέπω διατί ἡ Γκιουλ-Χανούμ νὰ μὴ σε προτιμήσῃ τοῦ σουλτάνου... Τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ τῇ στέλλῃς ὠρχιόν τι ποιημάτων ἐξ ἐκείνων. ἅτινα σὺ γινώσκεις νὰ γράφῃς. Μὴ ἄθυμεις, ἀγαπητέ μου Βέη, προσέθηκεν ὁ Τζελάλ, προπέμπων τὸν νεανίαν, καὶ ἐνθυμοῦ τὴν παροιμίαν, ὅτι : *Διὰ τὰ ἡγαῖ τις ἀρεστοὺς εἰς τὰς Ὀθωμανίδας, πρέπει τὰ ταῖς φανερόνται συχνὰ καὶ τὰ ταῖς στέλλῃ ἐτι συχνότερον δῶρα, ποιήματα καὶ ἀνθή.*

[Ἡ περὶ αὐτὴν συνέχεια.]

κ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΛΙΕΩΣ

ἀθήνημα.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μετ' ἑφ. ἈΘ. Θ. Λεμπέρνερ.]

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν, λεπτοὶ δ' ἄτμοι περιεκαλύπτον τὸν δίσκον του, ὅστις κατέδυεν ἀλαμπῆς εἰς τὴν θάλασσαν, τῆς ὁποίας ἡ κυματώγῃ μετὰ μονοτόνου ψόφου προσέκρουεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ζαρνάκ, Βρετανικοῦ χωρίου ἀλιέων.

Λεπτὴ ὁμίχλη, ὡς ἀργυρὰ πνοή, ἐπέπλεε τῆς θαλάσσης, ἥτις τὸ βυθύτατον σημεῖον τῆς ἀμπώτιδος φθάσασα, ἐπκνήρχιζε τὴν πλημμύραν, προχωροῦσα βραδέως καὶ ἐπαυξάνουσα τὴν περιοχὴν τῆς εἰς ἑκαστον νέον κύμα.

Τὸ χωρίον ἔκειτο ἐκτὸς τοῦ ἀκροτάτου σημείου τῆς καλλιροίας ἐπὶ μικροῦ τινος ἀμμώδους λόφου, ὅστις καθιστάμενος πρὸς τὴν ἀκτὴν κρημνώδης καὶ προχωρῶν πρὸς νότον ἐν τῇ θαλάσσῃ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

Ἀκρωτήριον τῆς Λερχῆς Ρινός, προσφύλαττε τὸν ὄρμον τοῦ Ζαρνάκ.

Ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου ἐξετείνετο περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα ἐντὸς τῆς θαλάσσης σειρὰ μικρῶν σκοπέλων, χρησιμεύοντων εἰς τὸν ὄρμον ὡς κυματοθραυστῶν, λίαν ἐπικινδύνων ὅμως, καθόσον ἐν καιρῷ τῆς πλημμύρας ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Τὸ ἐρυθροῦν κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου ἦτο ὁρατὸν μέχρι τοῦ σημείου, ἐν ᾧ κατέληγον αἱ τελευταῖαι δίοδοι τῶν σκοπέλων τούτων. Τέλος ὁ ἐσωτερικὸς λιμὴν προσφυλάττετο καὶ ὑπὸ γλώσσης γῆς, προχωρούσης βαθέως ἐν τῷ ὄρμῳ καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἀπώτατον ἄκρον ἐχρησίμευεν ὡς ἀποβάθραις τοὺς ἐπανακάμπτοντας ἄλιεις.

Ἐπὶ τῆς εἰσόδου μιᾶς τῶν τελευταίων οἰκιῶν τοῦ χωρίου, ἴστατο νεανίας, ὅστις, ἐκ τῶν ἀνησύχων βλεμμάτων, ἅτινα ἔριπτε πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ τῶν ἀτάκτων κινήσεών του, ἐφαίνετο ἀναμένων τινὰ μετὰ προδῆλου ἀνυπομονησίας.

Αἶφνης δεκαετὲς κοράσιον, γυμνόπου καὶ λυσίκομον, ἐπλησίασε τὸν νεανίαν καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος,

— Ἐλα, Βέρντ, τῷ λέγει, πᾶμε νὰ καθήσωμε 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ποῦ διέρχεται ὁ δρόμος, νὰ περιμένωμε τὴν Μαργγώτ. Ἄν ποτε νὰ μοῦ διηγηθῇς περὶ τῆς Κυρὰ-Ὀλλης καὶ τοῦ ἀγρίου κυνηγοῦ ἡ τοῦ καλαφέντου.

Ὁ Βέρντ κατένευσεν.

— Ἐλα, Φραγκίσκα ! Ἄς περιμένωμε τὴν Μαργγώτ καὶ τὸν Μπάμπ-Ἰωσήφ.

Σιωπηλῶς προχωροῦντες, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἀφίκοντο εἰς τὴν προσδιωρισθεῖσαν θέσιν, ἀφ' ἧς ἠδύναντο νὰ βλέπωσι τοὺς ἄλιεις ἐπανερχομένους. Ἀμφότεροι κατεκλίθησαν, ὁ Βέρντ ὅμως παρετήρει τὴν θάλασσαν σιωπῶν. Ὁ ξανθὸς καὶ κυανόφθελμος οὗτος νεανίας, εἰ καὶ διεκρίνετο εὐκόλως ὡς θαλασσινός, οὐδόλως ὅμως ὠμοίκαζε πρὸς τὰ ἀσύμμετρα καὶ ἀσχημα ἐκεῖνα σώματα, ἅτινα ἀναπτύσσονται μετὰ τῶν κατοίκων τῶν παρχαλίων τῆς Βρετάννης.

— Ἀκουσε, Βέρντ, τῷ λέγει, ἀγανακτήσασα ἐπὶ τέλους ἡ συνοδὸς του, 'ξεύρεις ὅτι σήμερον εἶσαι βαρετός ; Τί σκέπτεσαι ; Τὴν πατριδὰ σου ἢ τὸ καρδί σου ;

— Σκέπτομαι τὴν... παρ' ὀλίγον νὰ διαφύγῃ αὐτῇ ἡ ἀλήθεια, ἐγκαίρως ὅμως κρατηθεὶς προσέθηκε : τὸ ναυαγῆσεν πλοῖόν μου καὶ τοὺς πνιγέντας συντρόφους.

— Μὴ συλλογίζεσαι τέτοια ἀσχημα πράγματα, χαίρου ὅτι οἱ ἄνδρες μας σ' ἔσωσαν. Σὺ γνωρίζεις ὅτι τὰ σώματα τῶν πνιγμένων ἡσυχάζουν κάτω 'ς τὴν θάλασσαν, αἱ ψυχαὶ των ὅμως ὁλοέναν περιφέρονται 'ς τὴ γῆς, ἕως 'ς τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Χωρὶς δὲ ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἡ μικρὰ Φραγκίσκα ἐξηκολούθησε φλυαροῦσα.

— Ὁ Μπάμπ-Ἰωσήφ λέγει ὅτι εἰς τὸ Καρνὰκ εὐρίσκεται 'ς τὰ χωράφια ὁλομόνη καὶ μακρὰ ἀπὸ κάθε σπῆτι μιὰ ἐκκλησίαν.

« Ἐκεῖ, ἐνῷ ἐπερνοῦσε μὲ νυκτιὰ, εἶδε νὰ φεγγυβολοῦν ὄλα τὰ παράθυρα τῆς ἐκ-

κλησίτσας καὶ ἀπὸ περιέργεια ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ ἰδῇ, διατί εἶχανε φῶς τόσῳ ἄργά ; ὁ νεκροθάπτης ὅμως τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ποῦ ἦτανε μαζὺ του, τὸν ἐτραβήξε καὶ τοῦ εἶπε : « Μέσα 'κεῖ γίνεται μνημόσυνο διὰ τοὺς πνιγμένους καὶ σκίζεται ἡ καρδιά τ' ἀνθρώπου νὰ βλέπῃ τοὺς σκελετοὺς των ».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ μικρὰ κόρη ἐφρικίασα, καὶ πλησίασασα περισσότερον πρὸς τὸν νέον θαλασσινὸν ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ Μπάμπ-Ἰωσήφ βλέπει καὶ γνωρίζει περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀνθρώπον, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι πάντοτε σοδαρός καὶ ἀγριωμένος καὶ ὅτι αὐτὸς θέλει, πρέπει ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ τὸ κάμνουν. ἔτσι καὶ ἡ Μαργγώτ θὰ τὸν πκνδρευθῇ, γιατί τὸν φοβάτε. Ἡ εὐμορφη καὶ γυαλιστὴ μας Μαργγώτ θὰ πάρῃ ἄνδρα τὸ ζαρωμένο τὸ Μπάμπ-Ἰωσήφ.

Ὁ Βέρντ ἀνετινάχθη περίφοβος.

— Ὁ θεός σου θὰ νυμφευθῇ τὴν Μαργγώτ, τὸ τέκνον τῆς ἀδελφῆς του ; Τοῦτο δὲν τῷ ἐπιτρέπεται.

Ἡ Φραγκίσκα ἐμεδίασα πονηρῶς καὶ εἶπε :

— Πόσω εἶσαι κουτός, καὶ ὁμίαν. Ἡ Μαργγώτ δὲν εἶναι ἀδελφὴ μου, αὐτὴ δὲν εἶναι καθόλου ἀπὸ τοὺς 'δικούς μας. Εἶναι πολλὰ χρόνια τώρα ἀπὸ τότε ἡ Μαργγώτ ἦτανε μικρὴ ποῦ τὴν ἐπέταξε μὲ μέρκ ἡ θάλασσα 'ς τὴν ἀκρογχιλίαν 'σάν καὶ 'σέναν 'ς τὸ λαιμό της εἶχε μὲ ἀλυσίδαν ἀπὸ ξέναν χρυσὰ φλωρεῖν. Λένε πῶς ἦτανε τούρκικα καὶ τὸ καρδί ἐλληνικὸ ἀπὸ τὴ Χιρ—ἡ γιγχιλὸς μου τὰ εἶπε—καὶ ἀκόμη πῶς ὁ Μπάμπ-Ἰωσήφ μ' ἐκεῖνα τὰ φλωρεῖν ἀγόρασε τὸ κῆκι. Τὸ καίκι εἶναι τῆς Μαργγώτ καὶ τὸ διοικαί ὁ Μπάμπ-Ἰωσήφ.

Ὁ Βέρντ παρετήρει τὴν μικρὰν ὡς ἐν ὄνειρῳ, ὅτε ἐκεῖνη ἀνετινάχθη φωνάζουσα :

— Ἐρχονται, ἔρχονται.

Μακρὰ σειρὰ ἀνθρώπων ἐπεφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης, τῆς καλυπτούσης τὴν παραλίαν. Ἦσαν οἱ ἄλιεις, οἵτινες κατάφορτοι ὑπὸ τῆς ἡμερησίας λείας των ἐπλησίαζον πρὸς τὸν λόφον, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο ὁ Βέρντ καὶ ἡ Φραγκίσκα. Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ διακρίνουσι τὰς μορφάς. Οἱ ἄνδρες ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς κόπας καὶ τὰ δίχτυα, αἱ δὲ κόραι καὶ αἱ μητέρες, ἀνὰ ζευγὴ ἢ καὶ κατὰ μόνας ἀκολουθοῦσαι, ἔφερον κἀνωστρα πλήρη ἰχθύων καὶ θαλασσινῶν. Οὐδεὶς γέλως, οὐδὲν ἄσμα ἐξήρχετο ἐκ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν ἐρρῦθ-μῶς προχωρούντων ἐκείνων μορφῶν. Σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευε. Χονδροειδῆ ὑφάσματα ἐκαλύπτον τὰ εὐρωστα μέλη τῶν ἀνδρῶν, ἀπλὰ καλύμματα τὰ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀνυπόδυτοι ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους ἐπάτων. Μία μόνη μεταξὺ των διεκρίνετο οὐ μόνον διὰ τὰ ὠραῖα χαρκατηριστικά τοῦ προσώπου της, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπιμεμελημένης ἐνδυμασίας της. Ὅχι μόνον ὠραίας περικνημίδας καὶ κομψὰ τσόκαρα, λευκὸν περίζωμα καὶ μεταξωτὸν μαυδήλιον ἐπὶ τοῦ στήθους χαριέντως φέρουσα, ἀλλὰ καὶ βαθύχρουν ἐρυθρὰν ταινίαν περὶ τὴν ἐβένινον κόμην της περι-

τετυλιγμένην ἔχουσάν ἀνεδείκνυτο ἡ ὥραία ἐκείνη μορφή ὡς βασιλίσσα ἐν μέσῳ τῶν ὑπὸ κούρων τῆς. Μακρόθεν ἠτένιζεν ἤδη πρὸς τὸν λόφον.

Ἄρα γε ἡ γλυκεῖα ἔκφρασις τοῦ προσώπου αὐτῆς καὶ ἡ ἐξαίφνης ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχυθεῖσα ἐρυθρότης ἀπέβλεπε μόνον τὴν φιλοφρόνως ἐκ τοῦ λόφου χαιρετῶσαν αὐτὴν μικρὰν ἀδελφὴν;

Ὁπισθεν αὐτῆς ἤρχετο τραχὺς ἀλιεύς, βαρέως φορτωμένος μὲ δίκτυα, κώπας καὶ ἀρπάγας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀσχημὴ καθίστατο ἐπισιθητοτέρα ὅταν ὠμίλει, ἔνεκα τῆς κακῆς συνηθείας, ἣν εἶχε τοῦ νὰ μὴν ἐξάγῃ ποτὲ ἐκ τοῦ στόματός του τὴν κκ-πνοσύριγγα.

— Ἡ κόκκινη κορδέλα πηγαίνει ὥραία μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα, ἐψιθύρισε πρὸς τὴν νεάνίδα. Στοιχηματίζω ὅτι ἐκεῖνος ποῦ εἶναι αἰτία διὰ τὸ ἔνα, εἶναι καὶ διὰ τὸ ἄλλο.

— Πόσῳ εὐφυῆς εἶσθε, Μπάμπη-Ἰωσήφ! ἀπήντησεν ἡ κόρη, χωρὶς νὰ στραφῇ. Σεῖς γνωρίζετε πάντοτε περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

— Ὡς τὸν διάβολο! Νομίζεις πῶς δὲν ἤκουσα ὅτι ὁ φίλος μας ἐκεῖ εἶπε χθὲς τὸ βράδυ, πῶς κόκκινη κορδέλα 'σὲ μαῦρα μαλλιά τοῦ ἀρέσει πάρα πολύ;

Ἡ Μαργγώτ δὲν ἀπήντησε. Παρετήρησεν ὅτι αἱ σύνδοί τῆς τὴν ἐπέβλεπον πλαγίως, ἀλλ' οὐδεμίαν δίδουσα προσοχήν, ἔριπτεν ἐναλλάξ τὰ βλέμματά τῆς ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ Βέρντ, οὔτινες, ἐγκαταλιπόντες τὰς θέσεις των, ἐπροχώρουν πρὸς προὔπαντῶν τῶν ἐρχομένων.

— Καλησπέρα Μαργγώτ! Καλησπέρα Μπάμπη-Ἰωσήφ! Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ψάρεμα;

Ἡ Μαργγώτ ἔνευσε φιλοφρόνως πρὸς τὸν νέον Γερμανόν, χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ λέξιν. Ὁ Μπάμπη-Ἰωσήφ ὅμως ἀπήντησε μετὰ τινος πικρίας:

— Καλὸ πιάσιμο, ἀλλὰ πολλὴ δουλειά! ὁ καθένας δὲν ἔχει τὴν τύχην, ἐνῶ αὐτὸς κάθεται ἀξένοιαστα 'ς τὸ σπῆτι, νὰ τοῦ πᾶνε τὰ εὐμορφώτερα ψάρια 'ς τὴν φωλιὰ του.

Ἡ Μαργγώτ ἠρυθρίασεν ἐκ θυμοῦ καὶ δυσαρρεσκείας. ὁ Βέρντ ὅμως ἐγέλασε καὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς:

— Ἐχετε ὀρεξί σήμερον Μπάμπη-Ἰωσήφ! αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολύ. — Μοὶ ἐπιτρέπεις Μαργγώτ;

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς τὸ κἀνίστρον συμπεριεπάτει, χαιρηντιζόμενος καὶ μειδιῶν εἰς ἐκάστην λέξιν τῆς ὥραίας κόρης καὶ οὐδεμίαν δίδων προσοχήν εἰς τοὺς ψιθυρισμοὺς καὶ τὰ ἄγρια βλέμματα τοῦ Μπάμπη-Ἰωσήφ καὶ τῶν συντρόφων του. Καὶ ἡ Μαργγώτ ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τοῦ συνοδοῦ τῆς, μὴ θέλουσα νὰ ἐνοχληθῇ εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτῆς γλυκεῖαν συνδιάλεξιν.

* *

Πρὸς τῇ ἐστίᾳ τῆς μικρᾶς καλύβης τοῦ ἀλιέως ἀνεπαύετο συμμαζεμένη ἡ γριὰ μάμμη, ἔχουσα πρὸ αὐτῇ τὴν μι-

κρὰν Φραγκίσκην ἀποκοιμηθεῖσαν ἤδη. Ἐπὶ θρονίου ἐν σκιερᾷ γωνίᾳ ἐκάθηντο ὁ Βέρντ καὶ ἡ Μαργγώτ. Ὁ ξανθὸς Γερμανός, κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ τὴν τρυφερὰν καὶ θερμὴν χεῖρα τῆς ὥραίας μελαγχροίνης, κατεκάλυπτεν ἐκείνην δι' ἐρωτήσεων. Οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ τῆς ὀρφανῆς Ἑλληνίδος ἐσπινθήριζον ἐν τῷ σκόφῳ, θερμαίνοντες τὴν ψυχρὰν μορφήν τοῦ κατόικου τοῦ Βορρᾶ. Ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλεγέ τις εἰς τὸν Βέρντ ὅτι ὑπάρχει ἄλλος εὐτυχέστερος αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ κόρη ὠραιότερα τῆς Μαργγώτ, θὰ τὸν ὑπελάμβανε βεβαίως ὡς ἐν ἀναιτίῳ συγχήσει φρενῶν εὐρισκόμενον. Διότι πρὸ ὀλίγου δὲν τῷ διηγήθη αὐτὴ ἡ Μαργγώτ ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἀπουσίαν τῆς οὐδένα ἄλλον ἀνεπόλει πλὴν αὐτοῦ; Οὐδενὸς ἄλλου τὴν γειτονίαν ἐπεθύμει πλὴν τὴν αὐτοῦ; Καὶ ὡς διέκρινεν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ λόφου ἡ καρδιά τῆς ἤρξατο νὰ πάλῃ σφοδρότερον; Καὶ δὲν ὠμίλησεν αὐτὸς περὶ τῆς μητρὸς του, ἥτις τὸν ἀνέμενε ἐν τῇ μικρᾷ λευκῇ οἰκίᾳ ἐπὶ τοῦ ὠραιοῦ Ἀλβίου; Καὶ δὲν τῷ παρέστησεν ἡ Μαργγώτ πῶς θὰ παρητηρῇ ἐκ τοῦ παρθύρου τῆς μητρικῆς οἰκίας τὸ πλοιαρίον των, ὅταν θὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ὄχθην καὶ πῶς ἐνόσῃ δὲν γείνη μήτηρ θὰ τὸν συνοδεύῃ πάντοτε εἰς τὴν ἐργασίαν του;

Καὶ ἐνῶ ἔλεγον ταῦτα ὑπεσχέθησαν ἀμοιβαίως αἰώνιον ἔρωτα καὶ ἔδωκαν τὸν πρῶτον ἀρραβῶνα. Καὶ τίς, λοιπόν, ἠδύνατο νὰ ἦναι εὐτυχέστερος αὐτοῦ!

Ἄλλ' αἶφνης ἡ θύρα ἠνοιχθὴ βιαίως καὶ ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου αὐτῆς ὁ Μπάμπη-Ἰωσήφ, σκυθρωπὸς καὶ ἀπηλητικός. Ἠρξάτο ὑβρίζων καὶ ἀπειλῶν τὴν Μαργγώτ. Ὁ Βέρντ ὠρθώθη καὶ θεῖς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐκείνου,

— Μάζωξε τὴν γλώσσά σου, κύρ Ἰωσήφ, καὶ μὴ προσβάλλεις τὴν ἀρραβωνιαστικὴ μου!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἰωσήφ ἐστράφη ὡς θηρίον πληγέν.

— Ἀρραβωνιαστικὴ σου; λές νὰ 'προχώρησες τόσῳ πολὺ; θὰ τὸ ἰδοῦμεν. Ἀλλὰ μοῦ εἰν' ἀδιάφορον — ἔλα μόνον ἔξω!

Οἱ δύο ἄνδρες ἐγκατέλειπον τὴν καλύβην, εἰς τὴν παρέμεινε ἡ Μαργγώτ ἀνήσυχος, καὶ ἠκολούθησαν τὴν παραλίαν.

Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἐκτὸς ἐκυτοῦ ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ δὲν ἠδύνατο ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν νὰ ὁμιλήσῃ.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἤρξατο ἐπιπλήτων τὸν ξένον διὰ τὴν παραβίαν τῆς φιλοξενίας, ἐπ' ἀχαριστίᾳ καὶ ἀποπειρᾷ διαφθορᾶς. Ὁ Βέρντ τῷ ἀπήντησε ψυχρῶς, καὶ ἐφ' ὅσῳ ἐθερμαίνετο ὁ Ἰωσήφ ἐπὶ τοσούτῳ ψυχρότερον τῷ ὠμίλει ἐκεῖνος. Ἐπρόσεχεν ὅμως, διότι ἐγκαταλείπουσα αὐτὸν ἡ Μαργγώτ, τῷ ἐσύστησε νὰ ἔχῃ τὰ μάστιγ του τέσσαρα.

Ἐφθάνον ἤδη ἐπὶ μέρους κρημνῶδους, πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ὅτε ὁ Ἰωσήφ ὠρμήσας ἐπὶ τοῦ Βέρντ «δὲν θὰ τὴν πάρης», τῷ λέγει καὶ προσπαθεῖ νὰ καταρρίψῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ βράχου. Ἀλλ' ὁ Βέρντ, ἰσχυρὸς καὶ νευρώδης ὢν, ἔστη ἀκίνητος, καὶ

ἀρπάσας τὸν ἀντίπαλόν του ἐκ τῆς ὀσφύος ἡμύνετο. Ἐπηκολούθησε λοιπὸν ἄγῶν πεισματώδης, ὁ Βρεταννὸς προσεπάθει πάσαις δυνάμεσι νὰ ὠθήσῃ τὸν ἀντιζήλον εἰς τὸν κρημνόν, ἀλλ' οἱ ἀγῶνές του προσέκρουον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς μυῶνας τοῦ Γερμανοῦ θαλασσινοῦ. Αἶφνης ὅμως ὁ Βέρντ ἠσθάνθη δυνατόν πόνον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, παρατηρήσας δὲ τὰς χεῖρας τοῦ Ἰωσήφ, εἶδεν ἀπαστράπτον ἐν τῇ δεξιᾷ ἐκείνου αἰχμηρὸν ἐγγχειρίδιον· τότε, καταβαλὼν πάσας τὰς δυνάμεις του, ἐξεσφενδόνισε τὸν ἀντίπαλόν του ἐν τῷ κενῷ.

* *

Τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μας ἔφθασε καὶ — ὅχι τόσῳ τραγικόν, ὅσῳ δυνατόι τις νὰ ἀναμνήνῃ τοῦτο.

Ὁ Μπάμπη-Ἰωσήφ τὴν ἐγλύτωσε μὲ μίαν ψυχρολουσίαν καὶ μὲ ἀσήμαντα πλεuroτακίσματα. Ἰάθην ἐντελῶς ἐκ τοῦ αἰσθηματός του καὶ εὖρε κατὰλληλον σύντροφον ἐν νέῃ κόρῃ, ἥτις ἠγάπα αὐτὸν πρὸ καιροῦ καὶ μετὰ ζηλοτυπίας ἔβλεπε τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἡ Μαργγώτ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτόν. Ὅτε δὲ ἔμαθε παρὰ τῆς μάμμης ὅτι ὁ Βέρντ καὶ ἡ Μαργγώτ ἀναχωροῦντες ἐδώρησαν αὐτῷ τὸ ἀλιευτικὸν πλοιαρίον, ὅπερ ἦτο μέγας πλοῦτος δι' ἐν χωρίον ἀλιέων, ἐλησμόνησε τὸ πάθος του, καὶ τὸ μῦθος κατὰ τῶν δύο εὐτυχῶν ἐραστῶν μετεβλήθη εἰς εὐγνωμοσύνην.

Ἐὰν δέ ποτε, ἀγαπητέ μοι ἀνχνῶστα καὶ σὺ ὥραία μου ἀνχνῶστρια, μεταβῇς εἰς Βλαγκενέζε καὶ ἰδῇς πρὸ τῆς μικρᾶς λευκῆς οἰκίας μὲ τὰ πράσινα παράθυρα τὴν ὥραϊαν γυναῖκα, τὴν κρατοῦσαν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τὸ νοστιμούτσικο μικρὸν ξανθὸν ἀγοράκι, δύνασαι ἐλευθέρως νὰ τὴν χαιρετίσῃς ὡς κυρίαν Μαργγαρίταν Βέρντ. Ὅμιλεῖ ἐλευθέρως τὰ γερμανικὰ καὶ φέρει πάντοτε μετὰ προτιμῆσεως μὲτ' ἀκόκκινην ταινίαν ἐπὶ τῆς μελαίνης κόμης τῆς.

Ο ΙΒΑΝ ΙΒΑΝ ΔΙΕΦ

[Ἱστορικὸν διήγημα ὑπὸ Ἰ. Π. Γεωργαντοπούλου].

Ἡμέρᾳ τινὶ τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1864, ὑπὸ ὀρίζοντα νεφελοσκεπῇ, δι' οὗ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἐξέπεμπον ἐρυθρὰς τινὰς λάμπεις, μακρὰ σειρὰ δεσμοτῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν, γερόντων καὶ παιδιῶν, βραδεῖ βήματι, διήρχοντο τὸ εὐρὸν πεδίον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος τοῦ Ὁβίου ἐκτείνεται μέχρι τοῦ κρασπέδου τῶν Σαϊάνας ἐν Σιβηρίᾳ, τῇ ἀπαισίᾳ ἐκείνῃ Σιβηρίᾳ, ἥτις τόσας ἐσπάραξε μητρικὰς καρδίας ὑπηρετοῦσα τὴν ἐκδίκεσιν τῶν Τσάρων, καὶ ἐν τοῖς στέρνοις αὐτοῖς περιλαβοῦσα τόσα θύματα, ὅσα δὲν ἔπεσαν εἰς πολλὰ πεδία μάχης.

Τὸν χειμῶνα, ἡ χώρα αὕτη παρίστανται φοικαλέας ἀχανεῖς ἐρήμους ὑπὸ πεπηγόντων ἑλῶν διεσπαρμέναις, ἐφ' ὧν ἡ χιὼν πίπτει ἀφθονὸς ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας, καὶ σιγὴ ἀπόλυτος πανταχοῦ ἐπικρατεῖ, διακοπτομένη ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν κρωγμῶν τῶν κατὰ μυριάδας ἱπταμένων πτωματοθρόπτων ὀρνέων. Τὸ θέρος τὸ ἔδαφος εἶναι ξηρὸν, αὐ-